

Arrest

nr. 74 861 van 9 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. COPINSCHI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense afkomst, bent geboren op 26 september 1979 in Stanitsa Ordjonikidzevskaja in Ingoesjetïë, waar u tot 2006 ook woonde. Op 22 februari 2002 huwde u officieel met T. (...), geboren C. E. (...) (o.v. X), met wie u drie kinderen kreeg. Vanaf 2006 woonde u in Assinovskaja in Tsjetsjenië. U verhuisde naar Assinovskaja omwille van uw werk. U begon er als bewaker en chauffeur in dienst van de MVD (ministerie van Binnenlandse Zaken) te werken voor hooggeplaatsten, onder wie een zekere M. D. (...). Daarnaast trok u in het kader van uw werk soms naar de bergen voor speciale operaties. U bleef in Assinovskaja wonen tot 21 november 2008. Op die dag vielen 's ochtends vroeg Kadyrovtsy uw huis binnen. U werd door hen meegenomen en twee dagen vastgehouden. U werd ondervraagd door Kadyrovtsy en FSB-medewerkers en daarbij ernstig mishandeld. U tekende documenten waarin stond dat u bepaalde mensen kende, wat echter niet het

geval was. U kreeg te horen dat met de auto van de broer van uw vriend I. (...) rebellen werden vervoerd en ze gezien hadden dat u met die auto reed. U legde hen tevergeefs uit dat u die dag enkel een ritje had gemaakt met de auto van I. (...)’s broer omdat I. (...) die dag naar u toe was gekomen. Uw vriend I. (...), met wie u eind september 2008 een autoritje had gemaakt waarbij u onderweg in Assinovskaja door Kadyrovtsy werd tegengehouden die u vroegen of u een aantal in het bos gedode rebellen kende, werd op dezelfde dag als u aangehouden. U kon de mishandelingen niet meer aan en tekende alle documenten die u voorgeschoteld kreeg. Na twee dagen, op 23 november 2008, werd u vrijgelaten. Een onbekende persoon die u op de weg zag liggen, bracht u met zijn auto naar huis. U was er slecht aan toe en werd bij thuiskomst door uw vrouw verzorgd. Uw neef die ook bij de MVD werkte nam u mee naar Ingoesjetï en spoorde u aan klacht in te dienen tegen de Kadyrovtsy die u meegenomen hadden. U ging met uw neef naar het parket van Atsjchoj-Martan en diende er een schriftelijke klacht in. U keerde hierop terug naar huis in Assinovskaja. Uw vrouw besloot met de kinderen naar haar ouders te gaan in Grozny, terwijl u door uw familieleden naar Ingoesjetï werd gebracht, waar u bij uw neef R. (...) in Stanitsa Ordjonikidzevskaja verbleef. Toen uw vrouw eind november of begin december 2008 een appartement had gevonden, vervoegde u haar in Grozny en bleef u in dat appartement schuilen tot aan uw vertrek uit uw land. U verliet uw land vanuit een u onbekend dorp in het Naoerskij district op 29 maart 2009 en reisde met de trein naar Moskou, waar u twee dagen later aankwam. Na uw aankomst in Moskou reisde u met de trein meteen door naar Brest in Belarus, waar u op 1 april 2009 aankwam. U reisde diezelfde dag vanuit Brest met de trein verder naar Terespol in Polen, waar u, nog steeds op diezelfde 1 april 2009, asiel vroeg. U bent niet op de hoogte van de beslissing die de Poolse asielinstanties inzake uw asielaanvraag namen. Op 28 oktober 2009 verliet u Polen en reisde u met uw gezin met een minibus naar België, waar u op 29 oktober 2009 arriveerde en diezelfde dag asiel vroeg in België. Op 21 juni 2010 liet u via uw advocaat, meester F. H. (...), weten dat u afstand deed van uw asielaanvraag in België. U had intussen wel een aanvraag 9 ter ingediend, die echter niet werd ingewilligd. Op 23 augustus 2010 bevestigde de Dienst Vreemdelingenzaken in haar beslissing het feit dat u afstand had gedaan van uw asielaanvraag. U keerde niet terug naar uw land en vroeg voor de tweede keer asiel aan in België op 24 maart 2011. Na uw vertrek uit uw land kwamen Kadyrovtsy nog naar uw huis in Assinovskaja en bedreigden uw moeder, T. S. (...) (o.v. 6. 728.830), waarop ook zij Tsjetsjenië verliet en u in België kwam vervoegen.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen had met de autoriteiten, die u ervan verdachten de rebellen te steunen. Deze problemen begonnen op 21 november 2008, toen Kadyrovtsy uw huis binnendrongen en u meenamen. U werd twee dagen later vrijgelaten nadat u onder dwang documenten had ondertekend over een samenwerking met deze Kadyrovtsy en de FSB.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Zo werd aangaande het incident dat de rechtstreekse aanleiding vormde om uw land te verlaten, met name de inval van Kadyrovtsy bij u thuis op 21 november 2008 (CGVS 1, p. 13), en de nasleep hiervan, een heel aantal tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote én uw moeder, die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig in het gedrang brengen. U verklaarde dat u na uw vrijlating op 23 november 2008 tegen middernacht thuiskwam (CGVS 1, p. 17 en CGVS 2, p. 9). Uw vrouw verklaarde daarentegen dat u die avond veel eerder, namelijk tussen zeven en acht uur 's avonds, toen het donker werd, thuiskwam (CGVS 2 vrouw, p. 11 en 19). Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, zei u dat dat niet kon en u niet begreep waarom ze

zoiets gezegd zou hebben (CGVS 2, p. 18), waardoor deze tegenstrijdigheid echter niet wordt opgeheven.

U verklaarde voorts dat er bij uw thuiskomst veel mannelijke familieleden aanwezig waren, waarvan u er maar liefst zes bij naam noemde (CGVS 2, p. 16), terwijl uw vrouw zich merkwaardig genoeg niet kon herinneren of er toen ook mannen in huis waren geweest (CGVS 2 vrouw, p. 19). Uw moeder verklaarde dan weer dat alleen zij en uw vrouw thuis waren toen u op 23 november 2008 thuiskwam (CGVS 2 moeder, p. 6). Toen uw moeder hiermee geconfronteerd werd, zei ze dat het dan zo was als u gezegd had, wat deze tegenstrijdigheid echter niet verklaart.

Aangaande de plek waar u naartoe werd gebracht na uw vrijlating op 23 november 2008, verklaarde u dat u vrijwel meteen na uw thuiskomst door uw neven naar Stanitsa Ordjonikidzevskaja (in Ingoesjetïë) werd gebracht, waar u verbleef tot uw vrouw tegen eind november of begin december 2008 in Grozny een appartement voor jullie had gevonden (CGVS 1, p. 12 en 20 en CGVS2, p. 9). Uw moeder verklaarde nochtans meer dan eens dat u toen samen met uw gezin, namelijk uw vrouw en kinderen, door familieleden onmiddellijk naar Grozny werd gebracht, waar jullie een appartement vonden. Volgens haar verbleef u na het door u aangehaalde incident bovendien nergens anders dan in Grozny (CGVS 1 moeder, p. 12 en CGVS 2 moeder, p. 6 en 7). Toen uw moeder geconfronteerd werd met uw verklaringen als zou u na uw thuiskomst enige tijd in Stanitsa Ordjonikidzevskaja hebben verbleven, zei ze dat u daar waarschijnlijk gewoond had, zij niet bij u was en zij dat inderdaad later had vernomen. Ze voegde hier nog aan toe dat ze dacht dat u daar niet woonde en ze niet bij jullie was voor jullie vertrek (CGVS 2 moeder, p. 7). Toen uw moeder even later geconfronteerd werd met de verklaringen van uw vrouw dat u meteen zou zijn vertrokken en uw vrouw later alleen naar Grozny zou zijn vertrokken, zei ze dat ze het niet wist en ze zich niet elk detail kan herinneren (CGVS 2 moeder, p. 8). Aangezien uit jullie verklaringen blijkt dat uw moeder bij u inwoonde tot aan het door jullie aangehaalde incident dd 21 november 2008 (CGVS 2 vrouw, p. 7 en CGVS 1 moeder, p. 15) en jullie verblijfplaats na dit incident bezwaarlijk als een detail kan worden afgedaan, is het weinig aannemelijk dat zij niet zou vernomen hebben of zelf zou hebben trachten te achterhalen waar u, haar enige zoon, precies naartoe gebracht werd en een veilig onderkomen had gevonden. In ditzelfde verband is het opvallend dat uw vrouw verklaarde dat ze op hetzelfde ogenblik als u dit appartement in Grozny betrok en dat dit midden of zelfs eind december (2008) het geval was, zo een twee à drie weken na de inval bij jullie thuis op 21 november 2008 (CGVS 2 vrouw, p. 12 en 13), en dus niet eind november of begin december (2008), zoals u nochtans meer dan eens verklaarde (zie supra – CGVS 1, p. 12 en 20 en CGVS 2, p. 9).

U verklaarde verder dat uw moeder u zo een twee à drie keer bezocht had in het appartement waarin u samen met uw gezin in Grozny schuilde voor uw uiteindelijke vertrek uit uw land (CGVS 1, p. 21), terwijl uw moeder tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat zij u daar niet had opgezocht omdat dat veel te gevaarlijk was en, wat meer is, ze jullie adres niet eens kende (CGVS 1 moeder, p. 12). Ook uw vrouw dacht trouwens dat uw moeder niet langs was gekomen in jullie appartement in Grozny waaraan ze toevoegde dat uw moeder jullie adres niet kende, hoewel ze na geconfronteerd te zijn geweest met uw verklaringen zei dat ze het zich niet meer kon herinneren (CGVS 2 vrouw, p. 15 en 18). Toen uw moeder tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal geconfronteerd werd met jullie tegenstrijdige verklaringen over het feit of ze u nu al dan niet kwam opzoeken in uw onderduikadres in Grozny, zei ze dat ze het tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal niet verteld had, maar dat ze jullie inderdaad één keer had opgezocht om jullie even te zien en meteen weer weg was. Ze kon zich merkwaardig genoeg echter niet meer herinneren wanneer dat precies was, hoewel dat volgens haar verklaringen toch de laatste keer was dat ze u zag voor ze u hier in België meer dan anderhalf jaar later terugzag. Toen haar gevraagd werd waarom ze dat tijdens haar eerste gehoor niet vermeld had (maar integendeel verklaard had dat ze u toen niet had opgezocht omdat dat veel te gevaarlijk was), zei ze dat ze bang was geweest waaraan ze toevoegde dat ze eigenlijk niet weet waarom ze dat tijdens haar eerste gehoor niet gezegd had (CGVS 2 moeder, p. 8). Uw moeder verklaarde bovendien dat jullie toen allen thuis waren geweest (CGVS 2 moeder, p. 8), terwijl u uitdrukkelijk verklaarde dat u tijdens het bezoek van uw moeder in Grozny zelf niet thuis was geweest (CGVS 2, p. 17). Toen u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en die van uw moeder, zei u dat uw moeder misschien bang was om dat te vertellen, waarbij u verwees naar het feit dat u tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken ook niet gezegd had dat u bij de MVD werkte (CGVS 2, p. 17). Deze uitleg kan echter niet overtuigen, waardoor ook deze tegenstrijdigheid overeind blijft staan. In ditzelfde verband moet worden opgemerkt dat u zichzelf eveneens tegensprak. Zo zei u dat u uw moeder één keer gezien had in het appartement in Grozny waar u schuilde, waaraan u toevoegde dat ze er één keer geweest was, waarop u even later zei dat u niet thuis was toen uw moeder bij jullie langskwam in Grozny. Toen u hierop werd gevraagd waar u zich dan bevond toen uw moeder bij jullie langskwam in Grozny, zei u dat u het niet meer wist

(CGVS 2, p. 17). Deze verklaring is niet aanvaardbaar, er kan verwacht worden dat u zich herinnert of u al dan niet in het appartement was toen uw moeder u bezocht.

U verklaarde voorts dat u uw schriftelijke klacht bij het parket van Atsjchoj-Martan indiende op 25 of 26 november 2008 oftewel slechts enkele dagen na uw vrijlating, en dat u op dat ogenblik in Stanitsa Ordzjonikidzevskaja in Ingoesjetïë verbleef bij uw neef R. (...) (CGVS 1, p. 12, 18 en 20). Uw vrouw verklaarde daarentegen dat u uw (enige) klacht indiende in december (2008) of januari (2009), toen u samen met haar in het onderduikappartement in Grozny woonde (CGVS 2, p. 13). Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, zei u dat uw vrouw zich misschien vergist had en dat het niet zo was (CGVS 2, p. 18). Toen uw vrouw met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, zei ze ook dat ze zich vergist had (CGVS 2 vrouw, p. 18). Hierdoor wordt ook deze initiële tegenstrijdigheid niet opgeheven.

Aangaande uw belangrijkste reis- en identiteitsdocument, met name uw internationaal paspoort, verklaarde u dat u dit document persoonlijk ging afhalen bij de hiertoe bevoegde instantie (CGVS 1, p. 8), terwijl uw vrouw uitdrukkelijk verklaarde dat zij dat in uw plaats deed, aangezien ze bang was voor u en er bijgevolg de voorkeur aan gaf om uw internationaal paspoort bij de hiertoe bevoegde dienst af te halen, waarbij ze nog verwees naar de heersende corruptie die het haar mogelijk maakte dit te doen zonder uw aanwezigheid (CGVS 1 vrouw, p. 7). Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal zei u van meet af aan dat uw vrouw zich in dit verband vergist had en jullie samen naar de paspoortdienst gingen om jullie internationaal paspoort op te halen. U voegde hieraan toe dat jullie wel apart naar deze dienst waren gegaan om er een internationaal paspoort aan te vragen (CGVS 2, p. 3). Toen uw vrouw tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal geconfronteerd werd met uw verklaringen in dit verband (CGVS 1 vrouw, p. 7), bleef ze er nochtans bij dat zij alleen jullie internationale paspoorten ophaalde. Bovendien verklaarde uw vrouw, in tegenstelling tot wat u verklaarde, dat jullie jullie reispaspoort samen hadden aangevraagd (CGVS 1 vrouw, p. 7). Hierdoor blijft ook deze tegenstrijdigheid overeind.

Er werden, na een grondige studie van jullie verklaringen, daarenboven nog een aantal ongerijmdheden vastgesteld tussen jullie verklaringen. Uw moeder verklaarde dat u in uw onderduikadres in Grozny werd opgezocht door een dokter (CGVS 1 moeder, p. 16 en 22), terwijl uw vrouw dan weer verklaarde dat u haar verteld zou hebben dat u in het dorp Stanitsa Ordzjonikidzevskaja (in Ingoesjetïë) door een arts werd verzorgd en zij niets zei over een doktersbezoek in jullie appartement in Grozny (CGVS 2 vrouw, p. 12).

Het is voorts eigenaardig dat uw moeder niet precies kon zeggen welke van uw familieleden naar u op zoek waren gegaan nadat u, per slot van rekening haar enige zoon, door Kadyrovtsy werd meegenomen en naar een onbekende bestemming werd gebracht (CGVS 1 moeder, p. 19). Het is eveneens merkwaardig dat uw moeder zelfs niet bij benadering kon zeggen wanneer mensen van het parket na uw vertrek uit uw huis in Assinovskaja en nadat u klacht zou hebben ingediend bij haar thuis waren langsgesproken en haar ondervraagd hadden (CGVS 2 moeder, p. 8). Aangezien uit jullie verklaringen blijkt dat uw moeder bij u inwoonde tot aan het door jullie aangehaalde incident, uw moeder in staat bleek te zijn alleen vanuit de Russische Federatie naar België te reizen om u hier te vervoegen en nergens uit haar opeenvolgende verklaringen blijkt dat haar cognitieve functies ook maar enigszins aangetast zouden zijn, is het niet aannemelijk dat haar verklaringen dermate uiteenlopend en vaag zijn.

Bovendien werd, na een grondige studie van uw verklaringen, ook nog een tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw eigen opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat u verschillende documenten heeft moeten ondertekenen, met name een document waarin stond dat u een aantal mensen kende. U voegde hieraan toe dat u niemand kende van de personen van wie u ondertekend had dat u hen wel kende. U vervolgde dat u alles hebt getekend, u documenten moest ondertekenen, dingen bekennen en u onder druk van de martelingen die u onderging akkoord ging om de documenten te tekenen (CGVS 1, p. 12 en 16). Toen u even later om verduidelijking werd gevraagd verklaarde u echter dat u voor uw vrijlating slechts één document heeft ondertekend, met name een document voor de FSB waarin u uw naam en voornaam moest schrijven alsook dat u officieel met de FSB zou samenwerken (CGVS 1, p. 16 en 17). Tijdens uw tweede gehoor zei u dan weer dat Kadyrovtsy u zochten en u papieren had ondertekend om voor hen te werken (CGVS 2, p. 13).

Terloops zij nog opgemerkt dat ook een hele reeks tegenstrijdigheden werd vastgesteld tussen uw verklaringen bij de Poolse asielinstanties enerzijds en uw verklaringen voor de Belgische asielinstanties anderzijds. Een kopie van uw dossier uit Polen en vertaling van de beslissing is toegevoegd aan uw dossier. Zo verklaarde u voor de Belgische asielinstanties dat u in 2006 naar Tsjetsjenië verhuisde omdat u er aan de slag ging als bewaker in dienst van de MVD (CGVS 1, p. 5). Tijdens uw asielaanvraag in Polen repte u echter met geen woord over uw werk voor de MVD, maar verklaarde u werkloos te zijn, waaraan u toevoegde dat u af en toe in de bouwsector had gewerkt

(vertaling,p.2) . Het is in ditzelfde verband opvallend dat u niet in staat bleek te zijn uw werkboekje voor te leggen, hoewel u verklaarde dit wel te hebben gehad maar niet te weten waar het momenteel ligt (CGVS 1, p. 5). U verklaarde tegenover de Poolse asielinstanties dat u in november 2008 bij u thuis werd aangehouden door onbekenden die Russisch spraken (vertaling,p.3), terwijl u aan de Belgische asielinstanties zei dat u werd aangehouden door Kadyrovtsy die zich voorstelden als politiemedewerkers (CGVS 1,p.12,14). U linkte uw problemen in Polen aan uw verwantschap met uw neef A. (...) die de rebellen had vervoegd (vertaling,p.3), terwijl u uw problemen voor de Belgische asielinstanties in eerste instantie linkte aan uw contact met uw kennis I. A. (...), die zelf in Moskou woonachtig is en van wie de broer de rebellen zou hebben vervoegd. U zei voor de Belgische asielinstanties verschillende keren dat de oorzaak van uw problemen was dat u op het verkeerde tijdstip op de verkeerde plaats was geweest, waarbij u verwees naar uw autorit met uw kennis I. (...) (CGVS 1, p. 12, 13, 14 en 15 en CGVS 2, p. 7, 8, 9 en 15).

U gaf aan geen beslissing te hebben gekregen aangaande uw asielaanvraag in Polen (CGVS 1, p. 5 en CGVS 1 vrouw, p. 5). Nochtans blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd dat de Poolse asielinstanties op 25 september 2009 oftewel zo een maand voor uw verklaarde uitreis uit Polen (CGVS 1, p. 11) een (negatieve) beslissing namen aangaande de asielaanvraag die u er had ingediend. Door al deze tegenstrijdigheden die hierboven werden opgesomd en waarvan een groot deel bovendien de kern van uw asielrelaas uitmaakt, kan geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw asielrelaas.

Voorts moet worden opgemerkt dat u uw vrees ten aanzien van de Russische autoriteiten, en meer bepaald de FSB, ook om onderstaande reden niet aannemelijk heeft weten te maken. Uit uw binnenlands paspoort, dat van uw vrouw en de geboorteaktes van uw kinderen, blijkt immers dat jullie in februari 2010 internationale paspoorten kregen uitgereikt van uw autoriteiten. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt nu dat elke aanvraag tot het verkrijgen van een internationaal paspoort aan de Russische veiligheidsdienst FSB wordt voorgelegd. Mocht deze dienst u werkelijk vervolgen en u onder bedreiging document(en) hebben laten tekenen om u met hen te doen samenwerken, zoals u verklaarde (CGVS 1, p. 16 en 19, CGVS 2, p. 11), is het weinig waarschijnlijk dat ze u en uw gezinsleden nadien zomaar een internationaal paspoort zouden uitreiken waarmee u het land zou kunnen verlaten. U gaf bovendien aan dat u uw internationaal paspoort persoonlijk had afgehaald en hierbij geen problemen had gekend (CGVS 1, p. 8 en CGVS 2, p. 3). Het is in ditzelfde verband veelbetekenend dat u uw internationaal paspoort ging afhalen bij de hiertoe bevoegde instantie in Ingoesjetï op 16 februari 2009 (CGVS 1, p. 8 en 9), het ogenblik waarop u volgens uw verklaringen in een appartement in Grozny schuilde, net voor diezelfde instanties (CGVS 1, p. 10 en 13). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder uitgehold.

In ditzelfde verband kan worden opgemerkt dat u uw land op legale wijze uitreisde en hierbij onderweg geen problemen heeft gekend (CGVS 1, p. 10 en 11, CGVS 2 vrouw, p. 4 en 5).

Volledigheidshalve kan hier nog aan worden toegevoegd dat u de Belgische asielinstanties geen begin van bewijs voorlegde van de door u ingediende officiële klacht bij het parket van Atsjchoj-Martan die volgens uw verklaringen werd aanvaard, maar later zou zijn verdwenen. Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat uw moeder nog maar liefst anderhalf jaar na uw vertrek in uw land bleef wonen en er op basis van uw klacht een commissie bij haar thuis langskwam om uw huis te controleren. Medewerkers van die commissie ondervroegen uw moeder en de burens, schreven alles op en deden hun werk (CGVS 1, p. 12, 18, 19 en 20 en CGVS 2, p. 11). Het is bovendien weinig aannemelijk dat u, die zelf bij de MVD werkte en verklaarde goed te weten hoe uw autoriteiten functioneren (CGVS 2, p. 17), er niet aan zou hebben gedacht een kopie te maken van de schriftelijke klacht die u bij het parket zou hebben ingediend tegen Kadyrovtsy en FSB-medewerkers (CGVS 2, p. 10 en 11), terwijl u wel zorgvuldig genoeg bleek te zijn om bijvoorbeeld een kopie te maken van uw pensioengetuigschrift (CGVS 2, p. 3).

U haalde nog aan dat de auto van uw neef K. (...), die volgens uw verklaringen altijd al bij de MVD had gewerkt, in Ingoesjetï werd opgeblazen in mei 2009, na uw vertrek uit uw land naar Polen. Uw neef raakte hierbij ernstig gewond (CGVS 2, p. 12). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw dossier blijkt dat uw neef, een voormalig medewerker van de MVD, inderdaad gewond raakte toen zijn auto in mei 2009 in het Soenzjenskij district tot ontploffing werd gebracht. U zei dat u dacht dat K. (...)’s dood een link heeft met u, omdat hij u geholpen had en vroeger ook bij de MVD werkte (CGVS 1, p. 22). Uit hetgeen hierboven uitvoerig werd uiteengezet, blijkt echter duidelijk dat geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en bijgevolg ook geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring dat K. (...) u geholpen zou hebben bij de indiening van uw klacht. U maakte bijgevolg niet aannemelijk dat K. (...) overlijden enig verband zou houden met de redenen waarom u uw land van herkomst heeft verlaten. U haalde eveneens aan dat uw neef A. (...), van wie u pas in Polen vernam dat hij de rebellen had

vervoegd, in februari 2010 overleed tijdens een schietpartij in de bergen (CGVS 2, p. 11 en 12). Uit uw verklaringen blijkt echter nergens dat uw belagers u ooit in verband brachten met hem. U verklaarde immers dat u in uw thuisland nooit iets van zijn problemen had gehoord (CGVS 2, p. 11).

U haalde terloops nog aan dat u ook op uw werk problemen had gekend met Kadyrovtsy omwille van uw teip, in casu Melchi, aangezien Kadyrovtsy mensen afkomstig van Bamut, het dorp waar uw voorouders vandaan komen, niet mogen (CGVS 1, p. 21). U voegde hieraan toe dat Bamut, in tegenstelling tot andere dorpen, nog steeds niet heropgebouwd werd. Afgezien van het feit dat u zelf nooit in Bamut woonde (CGVS 1, p. 3), u bovendien verklaarde dat de helft van de bevolking van Bamut van een andere teip is en u uw eerdere verklaringen op dit vlak nuanceerde door te zeggen dat niet alle Kadyrovtsy iets tegen uw teip hadden (CGVS 2, p. 7), blijkt uit uw verklaringen dat u ondanks uw teip toch aan werk bij de MVD bent geraakt (CGVS 2, p. 14). Uw vrouw en moeder verklaarden eveneens dat het misschien net dankzij uw teip was (met name dankzij teipgenoten) dat u aan uw functie bij de MVD was geraakt (CGVS 2 vrouw, p. 8 en CGVS 2 moeder, p. 3). Hierdoor maakt u niet aannemelijk dat u omwille van uw teip vervolgd zou zijn geweest in uw land.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Uw binnenlands paspoort, dat van uw vrouw evenals de geboortektes van uw kinderen bevatten persoonsgegevens die hier niet ter discussie staan. De getuigschriften van u en uw vrouw over uw tijdelijke registratie op uw verblijfplaats in Assinovskaja tonen aan dat u daar tijdelijk stond ingeschreven, wat hier evenmin in twijfel wordt getrokken. De fax die uw advocate het Commissariaat-generaal liet geworden, overigens een slecht leesbare kopie, is een getuigschrift dat u op 25 september 2008 werd uitgereikt en waarin staat dat u in uw land voorrechten genoot die u werden toegekend op basis van een Russische Federale wet over veteranen. Dit getuigschrift toont aan dat u ingeschreven stond bij het bestuur van kaderleden van de GUVd in de provincie Rostov, wat ik evenmin betwijfel. Uit dit getuigschrift kan echter nergens worden afgeleid welke functie u bij de MVD zou hebben bekleed en waar u deze functie zou hebben uitgeoefend, laat staan welke problemen u tijdens de uitoefening van uw functie zou hebben gekend. De twee door u voorgelegde foto's ten slotte tonen aan dat u een blauw oog opliep evenals lichte verwondingen aan uw linkerschouder. Uit deze foto's kan echter niet worden afgeleid wanneer u deze verwondingen zou hebben opgelopen, noch in welke omstandigheden dit gebeurd zou zijn.

Volledigheidshalve zij opgemerkt dat ik ten aanzien van uw vrouw, T. E. (...) (o.v. 6.519.299), en uw moeder T. S. (...) (o.v. 6.728.830), eveneens een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Ten aanzien van uw zus, T. E. (...) (o.v. 6.136.893), nam ik op 30 januari 2008 een beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Ik wens echter te benadrukken dat ik deze beslissing nam op basis van haar persoonlijke verklaringen en op basis van een inschatting van de toenmalige veiligheidssituatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951.

In een tweede middel voert verzoekende partij het volgende aan: "SCHENDING VAN DE ARTIKELEN 48/3, § 5, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15/12/1980 – Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 – Schending van het principe van voordeel van de twijfel waar de asielaanvrager van

moet kunnen genieten – Gedeeltelijke en verkeerde lezing van de CEDOCA-documenten behouden in het administratief dossier – Manifeste appreciatiefout van de verklaringen van de verzoeker nabij het CGVS – Gebrek aan in overwegingname van de CEDOCA-documenten met betrekking tot de gegeneraliseerde corruptie in de Federatie van Rusland – Gebrek aan motivatie van de weigering tot het verlenen van de subsidiaire bescherming, zoals voorgeschreven in het artikel 48/4, § 2, a en b van de wet van 15/12/1980.”

2.2.1. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De middelen die door verzoekende partij worden ontwikkeld zullen derhalve slechts besproken worden in de mate dat ze betrekking hebben op de in het onderhavige arrest in aanmerking genomen motieven.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). Het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partij tijdens haar asielaanvraag bij de Poolse asielinstanties het volgende verklaarde:

“Ik ben vertrokken, om de veiligheid van mijn kinderen te garanderen. Ik wou dat zij rust zouden hebben en naar school kunnen gaan. Dat is verbonden met het feit, dat in november 2008 om 4 uur 's morgens gemaskerde mensen bij me thuis binnenvielen. Ik weet niet, wie zij waren, maar zij spraken in het Russisch. Ik weet niet, naar waar zij mij hebben meegenomen. Ik werd drie etmalen vastgehouden. Ik werd ondervraagd en geslagen. Zij vroegen mij over mijn neef – A. T. (...) en over zijn activiteiten. Zij vroegen, of ik hem hielp, en zij beschuldigden mij van het leveren aan mijn neef van voedsel en medicijnen. Zij beschuldigden mij er van, wat zij wisten over de activiteiten van mijn neef (...), (die) in Rusland wordt gezocht. Hij strijdt tegen Rusland. Zijn voornaam en zijn naam werden op de tv vermeld als persoon die officieel wordt gezocht” (blz. 41, 42 van het dossier). Aanvrager verklaarde, dat zijn neef momenteel onder het bevel van Khamzat Khatsiev in de omgeving van Bamoet strijdt. ... Aanvrager heeft nooit zijn neef geholpen.” (administratief dossier, stuk 27: landeninformatie, deel 3:” Asiëldossier POLEN T. M. + vertaling”, vertaling beslissing, p. 3).

Tevens wijst de Raad op volgende passages uit de beslissing die door de Poolse asielinstanties genomen werd: *“Tijdens zijn aanhouding in 2008 werd Vreemdeling naar een door hem niet gekende plaats gebracht, hij werd drie etmalen vastgehouden, geslagen en gedwongen tot het tekenen van een document, dat zijn samenwerking met zijn neef bevestigde. Hij werd ook gedwongen om te verklaren.... De aanhouding werd door Aanvrager bij het Parket gemeld in november 2008, maar hij heeft geen documenten in dit verband.” (administratief dossier, stuk 27: landeninformatie, deel 3:” Asiëldossier POLEN T. M. + vertaling”, vertaling beslissing, p. 3).*

Tijdens haar interview op het Commissariaat-generaal daarentegen, legt verzoekende partij de volgende verklaringen af:

“Vertel mij de reden van uw asielaanvraag. (chronologisch en met vermelding van data).

In 2008 op 21 november, heel vroeg in de ochtend. Het was 4 uur 's morgens vielen er mensen binnen in mijn huis, Kadyrovtsi. Ze namen mij mee uit mijn huis. Ze namen mij ergens mee naartoe. Op 23 november hebben ze mij achtergelaten. Ze hebben mij geslagen, gemarteld. Ze ondervroegen mij. De mensen van Kadyrov en van de FSB. Ik kon dit niet meer aan. En ik ging akkoord met alles wat ze wilden. Alles dat ze wilden dat ik zou moeten ondertekenen, ook al had ik niets gedaan. Ik kende niemand van de personen van wie ik ondertekend had hen gekend te hebben. Ze zeiden dat ik moest meewerken. Mijn probleem was dat ik niet op de juiste plaats, niet op het juiste moment was.

(...)

Waarom werd u meegenomen?"

Ik kan enkel hun woorden zeggen, wat ze me vertelden. Ze vertelden me op een brutale manier, dat ze mij al in de gaten hadden sinds een lange tijd. Een maand en half voordien. De auto waarin ik samen met mijn vriend zat, werd gezocht. Misschien was het niet de auto die ze zochten, maar leek hij qua merk en kleur op de auto die ze zochten. Want ze zeiden dat met die auto de rebellen werden vervoerd. En ze zeiden dat de Kadyrovtsen hadden gezien dat ik met die auto reed. Dan begonnen ze mij na te trekken. Ze zagen dat ik werkte bij het ministerie van Binnenlandse zaken en dat ik werkte voor de politie. Ze zeiden me dat ik werkte als officieel persoon voor de autoriteiten. Door mijn werk had niemand mij gecontroleerd en mij tegengehouden. Dus ik kon zo de rebellen helpen en voedsel brengen. Ik legde hen uit dat ze fout waren. Ik reed enkel die dag met die auto omdat mijn vriend naar mij toe kwam. Ze wisten dat ik politie was. Als ze mij officieel hadden gevraagd om naar daar te komen, dan was ik gekomen om alles uit te leggen. Ik vroeg waarom ze mij niet vertrouwen." (administratief dossier, stuk 13, gehoorverslag CGVS van 24/05/2011, p. 12 en 15). Verzoekende partij bevestigt deze versie van de feiten nogmaals naar aanleiding van haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS van 14/07/2011, p. 8-9).

De Raad stelt vast dat verzoekende partij, met betrekking tot de rechtstreekse aanleiding van haar vlucht uit haar land van herkomst – immers verklaarde verzoekende partij dat zij besloot onder te duiken en vervolgens te vluchten nadat zij in november 2008 werd meegenomen, ondervraagd en mishandeld – flagrant tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd bij de Poolse en de Belgische asielinstanties. Immers licht verzoekende partij op nauwkeurige wijze aan de Poolse asielinstanties toe dat zij in november 2008 werd meegenomen door gemaskerde mensen die haar ondervroegen over de activiteiten van haar neef A. T. (...) en haar vroegen of zij hem had geholpen. Verzoekende partij linkt haar problemen met de autoriteiten enkel aan haar verwantschap met haar neef A. T. (...), die zich bij de rebellen zou hebben gevoegd. Daarentegen legt zij op het Commissariaat-generaal herhaaldelijk op een uitgebreide manier uit dat de autoriteiten haar in november 2008 hadden opgepakt omdat zij werd gezien in de auto van de broer van haar vriend I. A. (...), een auto waarmee rebellen worden vervoerd. Bij deze asielaanvraag stelt verzoekende partij aldus dat haar vriendschap met I. A. (...) aan de bron ligt van de gebeurtenis waarna zij is dienen te vluchten. Terloops vermeldt zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal wel dat zij een neef heeft die contact had met de rebellen *"Ik had een neef die contact had met de rebellen. Ik wist dat niet op dat moment."* (administratief dossier, stuk 13, gehoorverslag CGVS van 24/05/2011, p. 14). Echter, geeft verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal duidelijk aan (zie *supra*) dat dit element niet ter zake deed toen zijn werd opgepakt door de autoriteiten.

Aangezien verzoekende partij bij de verschillende asielinstanties een volledig ander verhaal heeft opgedist over de reden waarom zij in november 2008 werd opgepakt door de autoriteiten, een gebeurtenis die het absolute kernelement uitmaakt van haar asielrelaas, oordeelt de Raad dat aan deze cruciale gebeurtenis totaal geen geloof kan worden gehecht.

Verzoekende partij tracht deze incoherente verklaringen te vergoelijken door in haar verzoekschrift het volgende uiteen te zetten: *"Ter inleidende titel, dient er onderstreept te worden, dat gedurende zijn 1ste auditie door het CGVS, de verzoeker duidelijk heeft verduidelijkt dat hij, gedurende zijn asielaanvraag in Polen, verklaringen heeft afgelegd die niet overeenkomen met de realiteit, dit om reden van de vrees die hij had voor zijn familie en voor zichzelf en om de reden van de grote aanwezigheid van personen van de Kadyrov op het Pools territorium."* De Raad stelt vast dat verzoekende partij bij deze ter verschoning aangebrachte verklaring grif toegeeft dat zij bij de Poolse asielinstanties valse verklaringen heeft afgelegd. Waar zij onderstreept dat zij het leugenachtige karakter van de door haar verklaarde feitelikheden aan de Poolse asielinstanties tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk heeft gesignaleerd, merkt de Raad op dat zulke opmerking nergens in beide gehoorverslagen terug te vinden is (administratief dossier, stukken 7 en 13), zodat het in het verzoekschrift beweerde feitelijke grondslag mist. Het feit dat verzoekende partij pas nadat zij werd geconfronteerd met een weigeringsbeslissing, waarin verwerende partij desbetreffend tegenstrijdigheden heeft aangekaart, komt aandragen met de toegeving dat zij in eerste instantie niet de

waarheid heeft verteld, hypothekeert des te meer de leugenachtigheid van de in tweede instantie door haar verklaarde gebeurtenissen. Voorts ziet de Raad niet in hoe haar argument dat zij aanvankelijk, in Polen, uit vrees leugenachtige verklaringen heeft afgelegd omdat er zich in Polen veel Kadyrovtsi zouden bevinden, als rechtvaardigingsgrond zou kunnen worden aanvaard. Immers, ook in de eerste versie die zij weergeeft, verklaart verzoekende partij in aanraking te zijn gekomen met de autoriteiten omwille van haar vermeende banden met de rebellen. Haar uitleg dat zij uit angst voor de aanwezigheid van Kadyrovtsi in Polen niet de waarheid wenste te vertellen, raakt derhalve kant noch wal. Verzoekende partij slaagt er geenszins in de geloofwaardigheid van haar tweede voorgehouden versie van haar relaas aannemelijk te maken.

De Raad merkt tevens op dat verzoekende partij in haar verzoekschrift zelf aangeeft dat zij, tegen betaling van smeergeld, een internationaal paspoort heeft kunnen bekomen op eigen naam. Verder merkt de Raad op dat verzoekende partij tijdens haar gehoor het volgende verklaarde:

"Kende u controle onderweg op de trein van Tsjetsjenië naar Moskou?"

In Rostov controleerde de Russische douane en ze keken naar de paspoorten. Ze controleerden de paspoorten en dat was het.

Kende u hierbij problemen?"

Nee." (administratief dossier, stuk 13, gehoorverslag CGVS van 24/05/2011, p. 11).

Verzoekende partij verklaart tijdens haar gehoor verder bij het oversteken van de grenzen met de Russische Federatie geen problemen te hebben gekend (administratief dossier, stuk 13, gehoorverslag CGVS van 24/05/2011, p. 11).

De Raad acht het totaal onaannemelijk dat verzoekende partij, die verklaart door de autoriteiten te worden gevisieerd omdat zij haar ervan verdenken hulp te leveren aan de rebellen, met haar (al dan niet tegen betaling van smeergeld verkregen) internationaal paspoort op eigen naam dan wel zonder enige problemen doorheen de Russische Federatie kon reizen en eveneens probleemloos de grens met de Russische Federatie heeft kunnen oversteken. Daar verzoekende partij zelf nog uitdrukkelijk aangeeft dat *"De personen van de FSB zeiden dat ik niet kon verdwijnen. Want elk moment dat ik verdween en niet met hen samenwerkte, want ik had het document ondertekend, zouden ze mij officieel beginnen zoeken"* (administratief dossier, stuk 13, gehoorverslag CGVS van 24/05/2011, p. 19), komt het totaal ongeloofwaardig over dat verzoekende partij het risico zou nemen om onder haar eigen naam haar land uit te reizen en dat zij, ondanks een controle, op geen enkel moment problemen heeft ondervonden tijdens deze reis.

Voormelde flagrante tegenstrijdigheid betreffende het kernelement van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas en de vaststelling dat het volstrekt ongeloofwaardig voorkomt dat verzoekende partij probleemloos met identiteitsdocumenten op eigen naam haar land zou hebben kunnen verlaten en zij bovendien, ondanks de intense vrees, opteerde onder haar eigen identiteit te reizen, verhinderen aan dit relaas enig geloof te hechten en laten niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) toe te kennen.

2.2.4. Waar verzoekende partij nog opwerpt dat zij onmenselijke en vernederende behandelingen riskeert te ondergaan, en dat zij in het ergste geval zelfs riskeert te worden uitgeschakeld omdat zij een asielaanvraag heeft ingediend bij de Poolse asielinstanties en bij de Belgische asielinstanties, merkt de Raad op dat dit een blote bewering betreft die verzoekende partij met geen enkele objectieve informatie onderbouwt, wat zij, gelet op de op haar rustende bewijslast, wel dient te doen.

2.2.5. Uit hetgeen vooraf gaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald uit de *"Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië"* van 20 juni 2011 (administratief dossier, stuk 27, deel 1) blijkt dat, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense

ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij vooral om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door de acties beperkt. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een "reëel" risico op ernstige schade als gevolg van "willekeurig" geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De loutere verwijzing door verzoekende partij naar de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië doet geen afbreuk aan voormelde vaststelling dat de er nog steeds voorkomende gevechtshandelingen een gericht karakter vertonen waardoor in hoofde van de gewone burgers geen gewag kan worden gemaakt van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.6. Betreffende de door verzoekende partij bijgebrachte stukken motiveert verwerende partij het volgende: *"Uw binnenlands paspoort, dat van uw vrouw evenals de geboorteaktes van uw kinderen bevatten persoonsgegevens die hier niet ter discussie staan. De getuigschriften van u en uw vrouw over uw tijdelijke registratie op uw verblijfplaats in Assinovskaja tonen aan dat u daar tijdelijk stond ingeschreven, wat hier evenmin in twijfel wordt getrokken. De fax die uw advocate het Commissariaat-generaal liet geworden, overigens een slecht leesbare kopie, is een getuigschrift dat u op 25 september 2008 werd uitgereikt en waarin staat dat u in uw land voorrechten genoot die u werden toegekend op basis van een Russische Federale wet over veteranen. Dit getuigschrift toont aan dat u ingeschreven stond bij het bestuur van kaderleden van de GUV in de provincie Rostov, wat ik evenmin betwijfel. Uit dit getuigschrift kan echter nergens worden afgeleid welke functie u bij de MVD zou hebben bekleed en waar u deze functie zou hebben uitgeoefend, laat staan welke problemen u tijdens de uitoefening van uw functie zou hebben gekend. De twee door u voorgelegde foto's ten slotte tonen aan dat u een blauw oog opliep evenals lichte verwondingen aan uw linkerschouder. Uit deze foto's kan echter niet worden afgeleid wanneer u deze verwondingen zou hebben opgelopen, noch in welke omstandigheden dit gebeurd zou zijn."*

In verband met het door haar bijgebrachte getuigschrift, stelt verzoekende partij in haar verzoekschrift dat het om haar "badge" gaat en dat uit dit document duidelijk haar functies nabij het MVD blijken. De Raad merkt evenwel op dat uit de vertaling van het getuigschrift niet kan worden afgeleid welke functie verzoekende partij heeft bekleed bij de MVD, waar zij die functie zou hebben bekleed en welke eventuele problemen verzoekende partij tijdens de uitoefening van deze functie zou hebben gekend. Het argument van verzoekende partij kan derhalve niet worden gevolgd. Daarenboven is de tewerkstelling van verzoekende partij bij de MVD op zich geen voorwerp van discussie in onderhavig arrest.

Voor het overige laat verzoekende partij voormelde motivering ongemoeid waardoor deze door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

Waar verzoekende partij nog een Cedoca-antwoorddocument bijbrengt omtrent de mogelijkheid om in de Russische Federatie, en meer in het bijzonder in de Noord-Kaukasus, valse documenten te verkrijgen van de bevoegde instanties (bijlage 3 bij het verzoekschrift), merkt de Raad op dat het bijbrengen van zulke informatie hoe dan ook geen ander licht kan werpen op voorgaande vaststellingen. Volledigheidshalve verwijst de Raad naar wat *supra* in punt 2.2.3. wordt vermeld.

2.2.7. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT